

ת"פ 16711/12/15 - מדינת ישראל נגד ירוסלב פומנקו

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 16711-12-15 מדינת ישראל נ' פומנקו(אסיר)
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ירוסלב פומנקו (אסיר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד לי גורמן

ב"כ הנאשם עו"ד עמית פריינטי

אין התייצבות לנאשם

הכרעת דין

בהמשך להחלטת בית המשפט כי הכרעת הדין תימסר לצדדים, על פי בקשתם, תוקרא הכרעת הדין ללא נוכחות הנאשם.

כתב האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

על פי האמור בכתב האישום ביום 29.9.15 בשעה 15:15 לערך הגיע הנאשם, כשהוא תחת השפעת אלכוהול לחנות "גרופי" (להלן: "**החנות**") בבעלות מר בנימין גלזר (להלן: "**המתלונן/גלזר**"). הנאשם החל להשתולל ולצעוק בחנות, אביו של המתלונן (להלן: "**אבי המתלונן/גורזאר**") דרש ממנו לעזוב את המקום, בעודם עומדים בפתח החנות תפס הנאשם בחולצתו של אבי המתלונן והרים את ידו כלפיו. המתלונן ניגש אליהם וניסה להרחיק את הנאשם מאביו, אז תפס הנאשם בצווארו של המתלונן ושניהם נפלו ארצה והנאשם אחז במתלונן בגרונו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלונן אדמומיות בצווארו.

גדר הכפירה

הנאשם כפר בכך שתפס בחולצת המתלונן, וטען שהותקף על ידי המתלונן ואביו, אשר תקפו אותו וביקשו להוציאו מהחנות. כל מעשיו של הנאשם היו להדוף את המתלונן שרצה לתקוף אותו. הנאשם נכנס לחנות כדי לקנות בגד, ראה שלא הביא עמו כסף, המתלונן חשב שאין בכוונת הנאשם לשלם ולכן התחיל כל האירוע. הנאשם טען, כי שתי לא היה תחת השפעת אלכוהול באופן שהשפיע על פעולותיו והתנהלותו.

פרשת התביעה

המאשימה ביקשה להרשיע הנאשם בהתבסס על ראיות המאשימה הכוללים את עדותו של אברהם גורזאר ובנו בנימין גלזר המתלונן. כן הוגשו במסגרת ראיות המאשימה חקירת הנאשם (1/ת), דו"ח פעולה של מתתיהו גרינברג (2/ת), דו"ח עיכוב (3/ת) ודו"ח פעולה של בורגר יוסף (4/ת).

בת/3, דו"ח העיכוב נרשם בתגובת הנאשם לעיכוב "הוא לקח לי את הפלאפון".

על פי 4/ת המודיע (שעל פי הפרטים המצוינים בדו"ח הפעולה הוא המתלונן) דיווח למוקד 100 של המשטרה על אדם הנראה שתוי ומשתולל בחנות אך לא כלל דיווח על תקיפה. בעת הגעת השוטר למקום דיווח המודיע גם על תקיפה מצד הנאשם, וזה עוכב במקום.

פרשת ההגנה

ההגנה ביקשה לזכות את הנאשם נוכח הסתירות בעדויות המתלונן ואביו לגבי אירועי התקיפה ובהתחשב בגרסת הנאשם שהינה הגיונית ומקבלת תמיכה בעדויות המתלונן ואביו.

מטעם ההגנה העיד הנאשם וכן הוגשה הודעת המתלונן (1/נ).

עוד הצהירו הצדדים, כי "מוסכם שביום 29.9.15, בשעה 15:57, התקבל דיווח לפיו המודיע "מדווח כי יש קטטה ברחוב של כמה אנשים, הוא אמר "תבואו מהר לפני שיהיה פה רצח". שם המודיעה הגב' רונה ברק". אין מחלוקת, כי איש מהמעורבים לא יודע מי היא רונה ברק.

דין והכרעה

סעיף 379 לחוק שכותרתו "דין תקיפה סתם" קובע כך:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

אומר כבר עתה, כי מצאתי את עדויות המתלונן ואביו מהימנות ואני נותנת בהן אמון באשר לתיאור תקיפתם על ידי הנאשם.

לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפני, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה את העבירה המיוחסת לנאשם מעל לכל ספק סביר ואלה נימוקי.

מצאתי את עדויות עדי התביעה אמינות ולא מפריזות ודחיתי את גרסת הנאשם שלקתה בסתירות מהותיות ולא סיפקה הסברים המניחים את הדעת.

עדי התביעה, כמו גם הנאשם התקשו לזכור מספר פרטים בחלוף שנתיים מאז האירוע, אך עמדו על גרסתם לגבי אירועי התקיפה, כפי שראו או חוו בעצמם. אביו של המתלון סיפר, כי הנאשם אחז בחולצתו והניף את ידו ובנו תמך בגרסה זו. המתלון העיד, כי ראה את הנאשם תוקף את אביו, ניגש להפריד ביניהם והנאשם אחז בצווארו והם נפלו ארצה יחדיו.

גם כשהוטחו במתלון ואביו גרסאותיהם בנקודות בהם היה שוני הם עמדו כל אחד על גרסתו, כך אבי המתלון לא אישר, כי הנאשם איים עליו כפי שעלה מעדותו של המתלון במשטרה והמתלון לא טען שהיה עד לכל האירוע אלא שמע על כך מאביו והעובדים וראה רק את תקיפת אביו.

המתלון הודה שכל האמור בעדותו במשטרה (נ/1) הוא נכון, גם פרטים שלא זכר בעדותו בבית המשפט. המתלון לא צמצם מחלקו באירוע.

כאמור גם הנאשם התקשה לזכור פרטים מסוימים ואישר, כי זכרנו בעת חקירתו במשטרה היה מדויק מעדותו בבית המשפט. הגם שהכחיש, כי תקף את המתלון ואביו וכי הם אלה שתקפו אותו, הרי שבחקירתו הנגדית אישר, כי אינו זוכר שעשה את שמייחסים לו השניים. בהמשך שב וחזר על הכחשתו, כי עשה את המיוחס לו. גם לגבי הרקע לאירוע, גניבת הטלפון הנייד או העדר כסף, גרסתו לא הייתה עקבית.

עדויות של אברהם גורזאר בבית המשפט

בן 86, בעל החנות. סייע לנאשם אשר ביקש לרכוש בגדים, לאחר מדידתם הגיע לקופה עם שקית מלאה בדברים ואמר, כי אין לו כסף לשלם. הנאשם אמר שהיו לו 700 ₪ אך אין ברשותו כסף. לבקשת העד הנאשם הוריד את הבגדים בחדר ההלבשה ושב לקופה, אז הפך את תכולת השקית על השולחן וטען, כי היו ברשותו 700 ₪ ואלה נעלמו. העד ראה שהיו לנאשם בשקית טלפון ומפתחות. העד ביקש מהנאשם לעזוב את המקום והוא עשה כן. הכחיש, כי הנאשם נשא תיק. שניגש לשלם הנאשם טען, כי נגנב לו הארנק.

בשלב זה נכחו עם העד בחנות מוכרות וקונים אך לא המתלון.

לאחר זמן מה שב הנאשם לחנות וטען, כי הם גנבו לו את הטלפון. הנאשם הודיע, כי לא יעזוב את המקום עד ששייבו לו את הטלפון והחל לצעוק, בעוד העד מבקש ממנו לצאת מהחנות. הנאשם **"יצא החוצה ופתאום תפס אותי מהחולצה והבן שלי במקרה הגיע וראה שהוא מרים יד ורוצה להרביץ לי. הוא לקח אותי הצידה, אמר לו, אבא שלי מבוגר ואל תתעסק איתו, אמר לו שיש לי מחלת לב, הוא נאבק איתו יחד והם נפלו על הרצפה"** (עמ' 9 שורות 26-29). הנאשם תפס אותו בחולצתו בפתח החנות. לדבריו, **"הנאשם תפס את בני בגרון ואז הם נפלו ביחד על הרצפה"** (עמ' 9 שורות 31-32).

על התרשמותו מהנאשם מסר העד, "הוא היה שיכור, היה מסטול. התרשמתי ממנו לא טוב אבל לא היתה לי ברירה, מה אגיד לו, אני לא אשחר אותו. איך שהוא נכנס היה מסטול ושיכור עם מלא פצעים על הפנים" (עמ' 10 שורות 2-3).

על הנאשם סיפר, כי רק התגונן מפני תקיפת העד ובנו השיב "אני יכול לתקוף בן אדם כזה צעיר? אני פחדתי שאולי יש לו סכין בתוך הדברים שאולי יכה אותי. רציתי שזה יגמר כמה שיותר מהר" (עמ' 10 שורות 2-3).

מסר, כי בכל משמרת יש 2 או 3 מוכרות. ביום האירוע היו בחנות כמה מוכרות, שלאחת מהן קוראים פאני, והיא עובדת שם עד היום. לא יודע איפה היתה פאני בעת האירוע נתנה שירות ללקוחות או שהתה בהפסקה. אינו זוכר אם כלתו אילנית עבדה בחנות בעת האירוע.

התנהלות הנאשם הייתה בצעקות וכל מי שבחנות יכול היה לשמוע זאת (עמ' 12 שורה 1).

לדבריו, לא היו מצלמות בעת האירוע, בנו התקין אותן, ולא ידע לומר מתי הותקנו.

שלל, כי יש מצבים בהם הוא נותר בחנות לבדו.

גם בחקירתו הנגדית עמד על כך שהמתלון הגיע בשלב שהנאשם הרים עליו את היד (עמ' 12 שורות 8-9).

בשלב שהנאשם השתולל וצעק "גנבו לי את הכסף, לקחתם את הטלפון" (עמ' 12 שורה 11) המתלון לא היה בחנות ועמד על כך גם כשנטען שהמתלון סיפר אחרת במשטרה (עמ' 12 שורה 15). ובהמשך:

"ש. יש לך בעיות זיכרון?"

ת. הגיל עושה את שלו, אין מה לעשות. אני לא יכול להיות כמו שהייתי פעם" (עמ' 12 שורות 16-17).

קודם הנאשם תפס בחולצתו ולאחר מכן הרים את היד והצביע על החזה, וכל זה "בפתח של הדלת, במפתן הדלת" (עמ' 12 שורה 25). הוא הלך אחר הנאשם עד לפתח החנות "מרחק של 2-3 מ'" (עמ' 13 שורה 20). אישר, כי הנאשם יצא מהחנות לבקשתו ובהמשך תפס אותו בחולצתו. כשנשאל מדוע הלך אחר הנאשם שהתרצה לצאת מהחנות השיב "הוא לא יצא, הוא צעק, כל הזמן הוא צעק, גנבתם לי, אני לא הולך. הוא לא הלך כל כך מהר החוצה, כל הזמן הוא טען, גנבתם, לקחתם את הטלפון שלי" (עמ' 13 שורות 3-4).

הכחיש, כי צעק על הנאשם (עמ' 13 שורות 10-11). כשהוצגה לו גרסת המתלון לפיה כן צעק על הנאשם שיצא מהחנות השיב "כל הזמן אמרתי לו לצאת החוצה. קודם כל אני לא זוכר ואני לא רגיל לצעוק. יכול להיות שמרוב שהוא הפריע לאנשים אמרתי לו תעזוב את החנות" (עמ' 13 שורות 12-13). הודה, כי כעס על הנאשם נוכח צעקותיו והפרעתו ללקוחות (עמ' 13 שורה 17).

עמד על גרסתו, כי המתלון הגיע "אחרי הבלגן" (עמ' 13 שורה 22) כשהוצגה לו גרסת בנו, כי נכח בכל האירוע השיב "לא נכון. הוא בא יותר מאוחר" (עמ' 13 שורה 24) ובהמשך "הוא הגיע בסוף. אני לא יודע, לא זוכר" (עמ' 13 שורה 24).

(29).

הנאשם טען שהם גנבו לו את הכסף ואת הטלפון הנייד.

העד נשאל על האמור בהודעת המתלונן במשטרה, כי הנאשם איים על העד והשיב "לא זוכר, גם השמיעה שלי היא לא טובה, אולי לא שמעתי" (עמ' 14 שורה 4). עוד הוטח בו שהמתלונן נכח בעת עזיבת הנאשם את החנות בפעם הראשונה ובעת שחזר בשנית והשיב "לא. את זה אני לא זוכר". (עמ' 14 שורה 7).

שב וציין, כי ראה שהנאשם **"תופס לו את הגרון על הרצפה"** (עמ' 14 שורה 9). ובהמשך **"הייתי בפתח הדלת. בדיוק את הנפילה לא ראיתי אבל אחר כך ראיתי שהוא תופס את הבן שלי בגרון"** (עמ' 14 שורות 11-12), וכי המתלונן שכב על הנאשם לאחר שנפלו ארצה.

הכחיש שדחף את הנאשם החוצה מהחנות בגלל שמדד בגדים, לא קנה אותם ואף בא בטענות שגנבו לו דברים **"יש הרבה אנשים שנכנסים מודדים שעות ולא קונים כלום. בשביל מה אני צריך להתעצבן"** (עמ' 15 שורה 11 וכן שורה 20) והוסיף **"אני לא דחפתי אותו החוצה. אין לי כוח וגם פחדתי להתקרב אליו"** (עמ' 15 שורה 14) אלא **"ליוויתי אותו לפתח החנות כדי שיצא כמה שיותר מהר"** (עמ' 15 שורה 16). לא הבין שמעשיו של הנאשם עולים כדי תקיפה **"הוא לא תקף אותי, הוא לא הרביץ לי. אמרתי שהוא לא הרביץ לי אף פעם. הרים ידיים ותפס לי בחולצה אבל לא אמרתי שהוא הרביץ לי"** (עמ' 16 שורות 9-10).

על העובדה שהעובדים בחנות לא העידו הסביר, כי המשטרה באה ולקחה אותו ואת המתלונן ולא ביקשו לגבות עדות מיתר הנוכחים בחנות (עמ' 16 שורה 13).

עדויות של בנימין גלזר בבית המשפט

בן 57. בחנות עובדים אשתו, אביו, אחיו והעד.

ביום האירוע, בשעה 15:00 לערך הגיע לחנות ושמע מהעובדים ואביו, כי היה בחנות בחור מאוד מפחיד, עם ריח של אלכוהול שאיים וטען, שגנבו לו את הכסף ואת הטלפון. לאחר זמן מה הופיע הבחור בחנות, העד ביקש מכולם שלא לדבר איתו "ויתנו לו לעשות מה שהוא רוצה" (עמ' 17 שורות 13-14). הוא זיהה את הנאשם כבחור מהאירוע בחנות. ביום האירוע היה הנאשם חבול, עם שריטות בפנים ובידיים ובאופן כללי נראה לא טוב.

על התנהגותו של הנאשם סיפר "היתה לו התנהגות מאוד מילולית אלימה, בחור לא שקט, הבחנתי בזה מיד וביקשתי שלא ידברו איתו כי אולי ירגע ויעזוב" (עמ' 17 שורות 19-20) ובהמשך "הוא צעק, איים, אמר כל מיני דברים, לא אתן לכם למכור פה, אעשה לכם מהפכות אבל בכל זאת אמרנו לא לענות לו" (עמ' 17 שורות 23-24).

אף שלא התייחסו אליו, הנאשם "המשיך וצעק בחנות, אני לא אתן לכם למכור, הוא עשה בלגן די גדול. אחרי זה ראיתי אותו יוצא. אני נעלמתי ל-60 שניות לאחר שעליתי למשרד למעלה, וכשירדתי ראיתי אותו תופס את אבא שלי ותוקף אותו. ניסיתי להפריד ביניהם" (עמ' 17 שורות 28-31). ובהמשך **"הוא תפס אותו בחולצה (מדגים אחיזה בחולצה באזור החזה), אם לא הייתי מגיע זה היה מגיע לפסים יותר חמורים. הפרדתי ביניהם, נכנסתי בין שניהם, הוא ראה**

עמוד 5

שהפרעתי, בא אלי, תפס אותי בגרון, ניסיתי להזיז אותו ואז נפלנו שנינו על המדרכה. בקשתי שיזעיקו משטרה והמשטרה הגיעה מהר" (עמ' 18 שורות 1-4, עמ' 19 שורה 12, ועמ' 20 שורות 31-30).

לאחר שנפלו על הרצפה **"אני הייתי עליו, החזקתי אותו בידיים כדי שלא יתקוף אותי, ירדתי ממנו אחרי כמה שניות,** הוא ברח אבל המשטרה תפסה אותו ליד העסק" (עמ' 18 שורות 9-8).

העד התייחס בגיחוך לטענת הנאשם, כי המתלונן ואביו תקפו אותו והוא רק התגונן והוסיף "שקר וכזב, אמרנו רק את האמת וזו האמת" (עמ' 18 שורה 11).

היו עובדים בחנות בעת האירוע אך אינו זוכר מי.

לאחר ריענון זכרון אישר את האמור בהודעתו במשטרה, כי "נדף ממנו ריח של אלכוהול, הוא היה שתוי בצורה מוגזמת" (עמ' 17 שורה 26).

בחקירתו הנגדית אישר, כי כל האמור בהודעתו במשטרה נכון "אולי פרט לדבר אחד שנעלמתי ל-60 שניות כשעליתי למשרד" (עמ' 18 שורה 20).

הכחיש, כי התקשר למשטרה ביום האירוע. כשהוטח בו שהוא כן התקשר למשטרה השיב שאינו זוכר. הוא דיווח על תקיפה, שהנאשם הגיע לחנות שתוי, השתולל, לא נתן לו למכור ותקף את אביו. שב וציין שאינו זוכר אם הוא התקשר למשטרה.

כשהוטח בו שעל פי ת/2 ות/4 הוא לא דיווח למוקד 100 על תקיפה השיב "היו שם הרבה עדים והרבה אנשים וראו את התקיפה שלו בחוץ, שהוא התקיף את אבא שלי ובאתי והפרדתי, הוא ניסה לתקוף אותי, נפלנו שנינו וביקשתי יתקשרו למשטרה" (עמ' 19 שורות 10-9).

לדבריו הנאשם "היה מלא שריטות וחבלות" (עמ' 19 שורה 18) אך הכחיש, שחלק מהחבלות נגרמו לו כתוצאה מהאירוע.

העובדים שהיו במקום הם פאינה אייזנברג, מזל כהן, דנה דדון והיו גם שכנים ברחוב שאינו יודע את שמותיהם. העובדות בחנות לא העידו, כי לא נתבקשו לעשות כן על ידי המשטרה, "אם היו מבקשים עדים הייתי מביא עדים" (עמ' 20 שורה 5).

כשהוטח בו שאביו טען שהעד לא נכח בכל האירוע אלא הגיע בשלב יותר מאוחר השיב "גם אני מספר אמת וגם אבא שלי מספר אמת" (עמ' 20 שורה 9). כשהוטח בו שיש סתירה בגרסאות השניים השיב "יכול להיות שיש טעות מבחינת אבא שלי כי אני הגעתי, עליתי ל-60 שניות והגעתי בדיוק שהוא תקף את אבי" (עמ' 20 שורות 16-15). אישר, כי אם מסר בחקירתו שאביו צעק על הנאשם אזי הדברים נכונים (עמ' 20 שורה 3 ושורה 21).

כאשר הנאשם אחז בחולצת אביו השניים עמדו בחוץ 2-3 מטרים ממפתן הדלת, על המדרכה, **"הסיטואציה שראיתי**

אותה זה שראיתי שהוא תופס את אבא שלי בחולצה ורוצה לתקוף אותו. אם לא הייתי שם אני לא יודע איך זה היה נגמר. אני לא ראיתי שאבא שלי דחף אותו" (עמ' 21 שורות 11-12).

על הפער בין עדותו במשטרה לפיה ראה את הנאשם הולך יוצא החוצה ואת אביו הולך אחריו לבין עדותו בבית המשפט לפיה לא ראה את אביו הולך אחר הנאשם השיב "אני אומר רק את האמת וכל האמת. **זה דברים שקרו לפני שנתיים, אי אפשר לדייק במאה אחוז.** יצאתי החוצה, הוא תקף את אבי, הפרדתי ביניהם, הוא תפס אותי בגרון, המשטרה ראתה את האודם שיש לי בגרון. נפלתי יחד איתו" (עמ' 21 שורות 22-24).

כאשר נפלו על הרצפה "**נפלנו ביחד ואני עליו**" (עמ' 22 שורה 30) והוסיף "**אני עליו ותופס לו את הידיים שלא יתקוף אותי**" (עמ' 22 שורה 28). שלל, כי העד הוא שהפעיל כח "זה אתה אומר, אני אומר שהוא תפס אותי בגרון, ניסיתי להתגונן ושתינו נפלנו על הרצפה כשאני עליו" (עמ' 23 שורות 1-2). לא עשה דבר חוץ מלתפוס לנאשם את הידיים ואז "אחרי כמה דקות כשראיתי שהוא נרגע קמתי ממנו ואחרי זה המשטרה עצרה אותו" (עמ' 23 שורה 8).

בעת האירוע לא היו מצלמות בחנות ואלה הותקנו לפני 7-8 חודשים לאור המלצות שקיבלו. החנויות הסמוכות שייכות להוריו והן משוכרות לאחרים. באחת מהן יש מצלמה אך בתוך החנות ולא מחוצה לה. למיטב ידיעתו, גם המשטרה בדקה זאת.

אשר, כי הוא זוכר את התקיפה כלפיו וכלפי אביו אבל לא את שאר הפרטים (עמ' 23 שורות 14-15). כך למשל אינו זוכר אם אישתו, אילנית גלזר נכחה במקום בעת האירוע.

הוטח בו, כי המודיע למשטרה דיווח על קטטה ולא על תקיפת זקן והשיב "**אני כמעט בטוח שזה שהזמין את המשטרה לא הזמין את המשטרה לאחר שהוא תקף את אבא שלי אלא הזמין את המשטרה לאחר שנפלנו יחד במדרכה והוא תפס אותי בגרון, אז התאספו אנשים**" (עמ' 23 שורות 24-26).

לא שמע איזמים מהנאשם אלא קיבל הדיווח על כך מאביו ומהעובדים. לגבי תקיפת אביו, עמד על כך שלא שמע את הדברים אלא ראה במו עיניו "**אני ראיתי במו עיניי אחרת לא היתה תקרית ולא היינו מזמינים משטרה**" (עמ' 24 שורה 11).

עדות בנימין גלזר במשטרה (נ/1)

כשהגיע לחנות שמע מאביו והעובדים על הנאשם. לאחר מכן חזר הנאשם לחנות וטען שנגנב לו טלפון נייד. נדף מהנאשם ריח של אלכוהול. הוא הנחה את אביו לא לענות לנאשם. הנאשם יצא וחזר לאחר מכן ואמר שלא יתן להם למכור, וכי גנבו לו את הטלפון הנייד. הנאשם יצא מהחנות ואביו בעקבותיו, אז ראה את הנאשם דוחף את אביו וניגש להפריד ביניהם, הנאשם תפס אותו בצווארו והם נפלו יחד על המדרכה והזמין משטרה. החוקרת ציינה בהערה כי ראתה שצווארו של המתלונן אדום.

עדות של הנאשם בבית המשפט

הוא הגיע לחנות לקנות חולצה שחורה לעבודה, מדד אותה וכשהגיע לקופה לשלם ראה שחסר לו כסף בארנק. 5 דקות לפני כן הוא רכש מכשיר טלפון נייד, שהיה בתיק אותו השאיר בתא ההלבשה. כאשר אמר למר גורזאר, כי ילך להביא כסף מהבית "פתאום הוא התחיל לדחוף אותי החוצה" (עמ' 25 שורה 13). הוא אינו זוכר מה אמר לו מר גורזאר אך "הוא התחיל לדחוף אותי, הייתי בהלם. הוא דחף אותי החוצה מהחנות ופתאום ראיתי שהבן שלו מצטרף ומצאתי את עצמי מחוץ לחנות, הבן שלו עלי, ואנחנו נפלנו, כי יש שם מדרגות, אני הלכתי לאחור ונפלתי. הוא קם ואמרתי שלא אתן להם למכור ושיתנו לי את התיק. התיק שלי נזרק עלי מהדלת. באותו רגע פתחתי את התיק והפלאפון לא היה בפנים. ביקשתי שיזמינו משטרה..." (עמ' 25 שורות 15-19).

אישר, כי היה פצוע בעת שהגיע לחנות אך לא בשל אירוע הקשור בתיק זה.

אישר שצרך אלוהול ביום האירוע "זה היה חופש שלי, הייתי בקניות ושתייתי בין לבין ואולי מזה היה ריח" (עמ' 25 שורה 28) לגבי השפעת האלוהול עליו סיפר "אני הייתי בסדר גמור, הבנתי הכל, לא שאני לא זוכר משהו, הכל אני זוכר, הייתי בסדר גמור, פשוט אולי היה ריח של בירות וזהו. אני הייתי בהלם מזה שהבן אדם מבוגר, אני אומר לו שניה אני הולך ופתאום הוא מתחיל לזרוק אותי מהחנות. לא הבנתי מה קורה, פתאום דחפו אותי מהחנות החוצה" (עמ' 25 שורה 30 עד עמ' 26 שורה 2).

בהמשך נשאל שוב מה אמר לו מר גורזאר בעת שדחף אותו והשיב "לא זוכר בדיוק מה הוא אמר, אבל, צא החוצה, משהו כזה" (עמ' 26 שורה 4).

לדבריו, המתלונן הגיע לחנות "כשהוציאו אותי כמעט החוצה, הוא הגיע מהכניסה הצדדית מהצד" (עמ' 26 שורה 6).

בעת שמר גורזאר דחף אותו הנאשם צעד אחורה לכיוון הכניסה "הגעתי החוצה משהו כמו 1 מ' מהחנות. איך התחלנו לצאת החוצה הבן שלו בא עלי ואז התגלגלנו מהמדרגות של החנות" (עמ' 26 שורות 8-9). המתלונן ואביו הם שתקפו אותו "הזקן בא מלפנים, הבן בא מצד ימין שלי דחף אותי ונפלנו אחורה כשהוא עלי" (עמ' 26 שורה 11).

אינו זוכר שחנק את המתלונן בצווארו אך גם לא הכחיש זאת "הוא היה עלי, אני לא זוכר שתפסתי (מדגים אחיזה בצוואר), הוא שכב עלי חצי דקה ואז הוא פשוט קם והתחיל להזמין משטרה. גם אני ביקשתי להזמין משטרה..." (עמ' 26 שורות 13-15).

הכחיש שתפס בחולצתו של מר גורזאר אך לא שלל שהיה מגע ביניהם "אני לא תפסתי אותו בחולצה, אולי היד שלי היתה עליו כי בגלל שהוא דחף אותי ואני הלכתי אחורה וכביכול לא נתתי לו להתקרב אלי יותר מיד. לא תפסתי אותו בחולצה. אני באתי לקנות חולצה ולא לתקוף. היה חסר לי כסף ואמרתי שאלך להביא והוא רצה להוציא אותי החוצה. הבן שלו חשב שאני תוקף את אבא שלו. כל הסיפורים האלה ששמענו פה לא הלכתי וחזרתי. הוא פשוט דחף אותי החוצה מהחנות" (עמ' 26 שורות 18-22).

כשהוטח בו האמור בכתב האישום השיב "אני לא זוכר שתפסתי בצוואר אבל זה היה רק בשביל להתגונן. אני לא ראייתי אותו בכלל הוא בא מהצד" (עמ' 26 שורות 24-25). בהמשך שב והכחיש, כי תפס בצווארו של המתלונן:

"ש. אני אומרת לך שאתה תפסת בצוואר של בן, מה אתה אומר על כך ?

ת. לא" (עמ' 33 שורות 17-18).

בחקירתו הנגדית אישר, כי היה "שתוי כן, שיכור לא" (עמ' 27 שורה 1). לדבריו שמה 2-3 פחיות בירה (עמ' 27 שורה 5) וטען, כי הוא זוכר היטב את האירוע (עמ' 27 שורה 11).

על דבריו לחוקר במשטרה, כי הוא עייף הסביר "אולי אחרי האירוע הייתי עייף" (עמ' 27 שורה 20), לדבריו אחרי אירוע כזה "אתה עייף פיזית וגם נפשית" (עמ' 27 שורה 22), וכי העייפות המתוארת בחקירתו היא רק בשלב החקירה ולא לפני כן "כנראה שבאותו רגע ששאלו אותי הרגשתי עייף" (עמ' 27 שורה 26).

כשהוטח בו שנרדם במהלך חקירתו, 3 שעות לאחר האירוע, בשעות הערב הסביר "אני לא זוכר בדיוק מה אמרתי לגבי העייפות אבל אם אני נרדם או לא, אני שותה תרופות לגב שלי נגד כאבים. זה לא הקטע של נרדם" (עמ' 27 שורות 30-31). לגבי צריכת האלכוהול עם התרופות הסביר "בדרך כלל אסור לשתות, אבל לא נהגתי באותו יום, לא עשיתי שום דבר, לא התכוונתי לנהוג באותו יום, זה היה יום חופש שלי מהעבודה, מבחינתי היה הכל בסדר" (עמ' 28 שורות 3-4).

אין לנאשם הסבר מדוע לו סיפר במשטרה על רכישת הטלפון הנייד טרם כניסתו לחנות אך עמד על כך שרכש אותו ביום האירוע. לדבריו, אולי השוטרים לא רשמו זאת אך הוא סיפר להם שהתיק שלו הושאר בתא ההלבשה. לדבריו הוא היה הלקוח היחיד בחנות. הוא לא ניגש לשם לקחת את התיק אך לא הצליח, כי אבי המתלונן התחיל לתקוף אותו (עמ' 29 שורה 4). זאת ללא כל סיבה "כשאמרתי לו שאני יוצא מהחנות והולך הביתה להביא כסף, הוא התחיל לדחוף אותי.... אמרתי שאני רוצה לעלות, עוד לא סיימתי את המשפט הוא החל לדחוף אותי החוצה, לא הבנתי מדוע. ואז כל זה קרה ואז הבן שלו בא מהצד ובום בום ואז צעקתי להם הפלאפון התיק שלי נמצא בחדר הלבשה, הם זרקו את התיק מהחנות, העובדים שלו, לא יודע מי. פתחתי את התיק ולא ראיתי שיש טלפון, הכל היה מפורק שם מהשקית" (עמ' 29 שורות 6-13).

לדבריו, לא אמר שנגנב לו כסף "אמרתי שאני הולך להביא כסף כדי לקנות... מאז לא דיברתי ולא אמרתי אתם גנבתם, ביקשתי שהם יוציאו את התיק החוצה ויזמינו משטרה, זה מה שנעשה. המשטרה הגיעה ולא יודע מדוע עצרו אותי, אני זה שתקפו אותו בחנות, לא הבנתי למה. כל הבלגן הזה אני נעצרתי והייתי במשטרה ורציתי לתת תלונה על זה שגנבו לי את הטלפון, לא רציתי להגיד שדחפו אותי, רציתי רק להגיד על הטלפון" (עמ' 29 שורה 30 עד עמ' 30 שורה 3).

הוא גילה שנגנב לו הטלפון הנייד לאחר האירוע, רק אחרי שתקפו אותו (עמ' 30 שורות 15-18). לדבריו מר גורזאר משקר באומרו שהנאשם נכנס לחנות וצעק שגנבו לו את הטלפון "צעקתי על הטלפון זה אחרי שזרקו לי את התיק"

(עמ' 30 שורה 20 וכן עמ' 31 שורה 18).

הכחיש האמור בחקירתו, כי האירוע החל בכך שעמד בקופה וגילה שהטלפון אינו בשקית ודרש מאבי המתלון להחזיר לו "לא. לא. לא היה... אני לא זוכר שאמרתי את זה. אני אמרתי להם שיזרקו לי את התיק... זרקו לי את התיק" (עמ' 31 שורות 21-23).

הוטח בו שוב האמור בחקירתו ועמד על כך שהדברים לא נכונים "לא. אני זוכר שאני אמרתי שאני הולך להביא כסף, תשים את הדברים בצד, הוא החל לדחוף אותי. אחר כך הבן שלו התנפל עליי ונפלנו ואז ביקשתי את התיק והם זרקו לי אותו ואז גיליתי שהטלפון איננו" (עמ' 31 שורות 26-28). הטלפון לא נמצא והוא הגיש תלונה בגין כך בעת שנלקח לתחנת המשטרה.

הוטח בו שאמר במשטרה, כי אבי המתלון דחף אותו לאחר שדרש את הטלפון והשיב "יכול להיות שהוא דחף אותי עוד פעם, יכול להיות שאני נכנסתי והוא דחף אותי ואז נכנסתי עוד פעם והוא דחף שוב. לא הלכתי לשום מקום, זה היה באותו זמן ובאותה חנות. לא הלכתי וחזרתי. כנראה זרקו את התיק וראיתי שאין טלפון ואז הוא עוד פעם דחף אותי" (עמ' 32 שורות 1-3). כשנשאל האם אבי המתלון דחפו פעמיים השיב "כנראה" וחזר על תיאור האירוע בו אבי המתלון דחפו והמתלון תקף אותו (עמ' 32 שורות 4-8).

אישר שהמתלון ואביו כן רצו למכור לו בגדים אך כשגילו שאין לו כסף "דחפו אותי מהחנות" (עמ' 30 שורות 29-31). כשהוטח בו, כי במשטרה טען שלא רצו למכור לו השיב "הסכימו עד שלב מסוים שרציתי ללכת להביא כסף ואז דחפו אותי" (עמ' 31 שורה 12 וכן שורות 15-16). על כך שעמד בחקירתו במשטרה, ימכרו לו את החולצה השיב "זו שטות, לשוטר אמרתי אבל לא התכוונתי. אולי באותו רגע היה משהו שרציתי ולא היה במקום אחר, זה היה לפני שנתיים" (עמ' 33 שורות 13-14).

לדבריו, בעת חקירתו במשטרה זכר את האירוע טוב יותר מאשר במהלך עדותו בבית המשפט (עמ' 31 שורות 29-30).

אבי המתלון דחף אותו עם שתי הידיים כשהם עומדים פנים אל פנים "ממש דחף דחיפות ואני הייתי צריך ממש לשים ידיים כדי שהוא לא יתקרב אלי כי אני לא אוהב שנמצאים קרוב אלי ואז הוא התקרב ממש ודחף אותי ואז הבן שלו" (עמ' 32 שורה 14 ושורות 18-19).

הוא לא מסר בחקירתו במשטרה שהדף את אבי המתלון "כי לא שאלו אותי שאלות כאלו. אני שמתי ידיים שהוא לא יתקרב אליי" (עמ' 32 שורה 23).

הנאשם לא הכחיש, כי ייתכן שתפס בחולצת אבי המתלון אך בהמשך חזר בו בנימוק תמוה:

ש. עכשיו אמרת כמה דחיפות. יכול להיות שתפסת לו בחולצה במצב שאתה מתאר ?

ת. יכול להיות למרות שאני לא זוכר את זה.

....

ש. אתה אומר שיכול להיות שתפסת לו בחולצה ?

ת. לא תפסתי לו בחולצה.

ש. אתה עכשיו נזכר שוב?

ת. אני לא נזכר, אני לא אוהב לתפוס אנשים בחולצה. במיוחד אנשים זקנים. אני שמתי ידיים שלא יתקרב אליי יותר מידי ויצאתי החוצה. אני לא אתפוס אותו בחולצה חלילה הוא ייפול ועוד בן אדם זקן.

ש. לפני שנייה אמרת יכול להיות ..

ת. לא יכול להיות. בטוח שלא תפסתי אותו בחולצה" (עמ' 32 שורות 20 עד עמ' 33 שורה 1).

לדבריו לא היו עדים נוספים לאירוע למעט מוכרת אחת בקופה. לדבריו, אמר לשוטרים במקום האירוע כי הוא הותקף, וכי גנבו לו את הטלפון הנייד.

חקירת הנאשם במשטרה (1/ת)

שתה בבוקר האירוע בירה 50 מ"ל.

הוא נכנס לחנות לקנות, המוכר ראה שיש לו פצעים על הפנים ובידיים ואמר לו לצאת, הוא אמר לו שלא בא לקנות אלא לגנוב, "אני עמדתי בקופה ראיתי שאין לי את הטלפון בשקית וביקשתי את הטלפון שלי והוא התחיל לדחוף אותי להוציא אותי החוצה ואני שמתי ידיים ככה (מראה עם ידיים לאחורי הגב) אמרתי עד שאני לא מקבל את הטלפון שלי אני לא יוצא החוצה תזמין משטרה... אמרתי לו אז תטפל במצב תימצא לי את הטלפון שלי...הוא לא מצא הוא הוציא אותי החוצה...." (שורות 15-21).

החוקר ציין, כי החשוד נרדם לפרקים במהלך גביית עדותו.

הכחיש שתקף את אבי המתלונן, לדבריו אבי המתלונן דחף אותו ואיים עליו (שורה 27).

הכחיש שתקף את המתלונן.

ביקש להוסיף, כי הוא רוצה שאבי המתלונן ימכור לו את הבגדים שהוא צריך לעבודתו וכן פיצוי על עוגמת הנפש שנגרמה לו בגין זה שדחף אותו ולא מכר לו את הבגדים.

לסיכום ראיות הצדדים

עדותם של כלל המעורבים לוותה בקושי לזכור חלק מהפרטים. המתלון ואביו עמדו על הגרעין המבסס את כתב האישום ולא מצאתי סתירות של ממש בדבריהם. יתירה מכך, הם לא הפריזו או העצימו את חלקו של הנאשם ומנגד לא מזערו מחלקם שלהם באירוע. גם כשהוטחו בהם דבריו של האחר הם עמדו על גרסתם ולא העצימו את הדברים כפי שנטען על ידי האחר. כך מר גורזאר לא אישר שהנאשם איים או שהמתלון נכח בחלק הראשון של האירוע אף שהוטח בו שכן טען המתלון.

עדותיו של אבי המתלון הייתה אותנטית ותמימה, הוא כלל לא ראה במעשיו של הנאשם כלפיו תקיפה.

ת/3 ו-ת/4 מכילים את תוכן ההודעה של המתלון בשיחתו למוקד 100 ואלה לא כללו דיווח על תקיפה. יחד עם זאת, עם הגעת השוטר למקום (ת/4) דיווח המתלון גם על התקיפה וחזר עליה בעדותו במשטרה ובבית המשפט. בנסיבות אלה, לא שוכנעתי, כטענת ב"כ הנאשם, כי גרסת המתלון, כי הוא ואביו הותקפו היא גרסה כבושה, מאחר שהמתלון דיווח על התקיפה עם הגעת השוטרים לזירת האירוע.

גרסתו של הנאשם לא הייתה עקבית בנקודות המחלוקת שהן התקיפה והמניע לתקיפה. הנאשם הוא הודה שהיה תחת השפעת אלכוהול ותרופות. בעדותו במשטרה מסר, כי המניע לכל האירוע הוא דרישתו שיחזירו לו את הטלפון הנייד שנגנב ממנו, אז דחפו אבי המתלון מחוץ לחנות.

בעדותו בבית המשפט טען הנאשם, כי העלה טענותיו לגבי היעלמות הטלפון הנייד רק בתום האירוע, וכי אבי המתלון דחפו מהחנות כשראה שלא היה ברשותו כסף. בגרסת הנאשם לתקיפות היה משום חיזוק לטענותיהם של המתלוננים לגבי קרות האירועים. הנאשם התפתל בין הכחשת המעשים לאמירה, כי אינו זוכר שעשה את הנטען, הן לגבי האחיזה בחולצת אבי המתלון והן לגבי האחיזה בצווארו של המתלון ונפילתם ארצה יחדיו.

אין חולק שהנאשם התבקש לצאת מהחנות אך לא שוכנעתי בגרסת הנאשם, כי אבי המתלון שרגיל מעצם עבודתו, כי לקוחות מודדים בגדים ולא רוכשים אותם יידחף את הנאשם החוצה מהחנות רק מן הטעם שלא היה בארנקו כסף לרכישת הבגדים. לא שוכנעתי, כי אבי המתלון בגילו המתקדם יידחף את הנאשם מחוץ לחנות כאשר ישנם בחנות עובדים אחרים והמתלון עצמו, שבכוחם לפעול מול הנאשם.

מחדלי חקירה

אין מחלוקת, כי בעת האירוע נכחה בחנות לכל הפחות עובדת אחת וכן עדת הראיה רונה ברק שהתקשרה למוקד 100 של המשטרה לדווח על האירועים, ואלה לא נחקרו.

המתלון, אביו וגם הנאשם מסרו, כי לא נשאלו על עדים ולכן לא מסרו במשטרה על עדים שראו את האירוע.

ב"כ הנאשם טען, כי מחדלי חקירה אלה הם מהותיים ויורדים לשורשו של עניין. דובר באירוע חריג בחנות ומצופה היה שהמשטרה תברר אם היו עדים נוספים לאירוע ותגבה את עדותם. עוד מצופה היה מהמתלון ואביו, כי יודיעו לעובדיהם לגשת למשטרה למסור עדות במשטרה.

עדו טען ב"כ הנאשם, כי הדיווח שנמסר על ידי המודיעה רונה ברק למוקד 100 היה אודות קטטה. יש הבדל תהומי בין קטטה לבין תקיפה.

ב"כ המאשימה הסכימה, כי ייתכן ונפלה טעות, ועל פי העדות של המתלונן במשטרה (נ/1), הייתה צריכה החוקרת שגבתה עדות להסיק שבמקום נכחו עדים נוספים. ואולם נוכחות עובדים אחרים בחנות לא הייתה ברורה מחומר החקירה אלא בעדויות המעורבים בבית המשפט. השוטרים לא נחקרו ולא נתבקשו למסור פרטים לגבי פעולות חקירה אפשריות ולכן די בראיות שהובאו על ידי המאשימה להוכחת אשמתו של הנאשם.

אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, (5.2.81):

"מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (סעיף 9 לפסה"ד, ההדגשות שלי- אס"ח).

יחד עם זאת, הלכה היא, כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו.

כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכויו של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראיתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין" (סעיף 9 לפסה"ד, ההדגשות שלי- אס"ח).

וכן בע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010):

"37. ... טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון תחילה האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה... אם אכן נמצא כי קיימים במקרה זה או אחר מחדלים חקירתיים, על בית המשפט ליתן דעתו לשאלה אם חרף קיומם של מחדלי החקירה, הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו..."

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוהיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראייתית שהונחה בפניי להוכחת אשמתו של הנאשם מעל לספק סביר. אכן נפל פגם באי חקירת העובדת שנכחה בחנות באותה העת ובגביית עדותה של המודיעה שהתקשרה למוקד 100 של המשטרה. איש מהמעורבים לא טען, כי העובדת בחנות הייתה מעורבת באופן ישיר באירוע, אך ברור מדבריהם, כי הייתה עדה לפחות לחלק מהאירוע. כמו כן המתלונן הסביר, כי מי שדיווח על קטטה עשה כן לאחר שראה אותו ואת הנאשם אוחזים איש ברעהו אך לא בהתייחס לתקיפת אביו. בנסיבות אלה, איני מוצאת שמדובר בפגם מהותי ודי בעדויות המתלונן ואביו שהם קורבנות התקיפה בתיק שבפניי בצירוף גרסת הנאשם להוכחת אשמתו של האחרון.

לסיכום

לאור כל האמור לעיל, די בראיות שהביאה המאשימה בפניי כדי לבסס את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו ותקף את המתלונן ואביו כמפורט בכתב האישום ולא מצאתי, כי מחדלי החקירה פוגמים בראיות אלה ומשקלן, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של תקיפה סתם.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ז, 19 יולי 2017, במעמד הצדדים.